

Життя прекрасне

Юрій Гундарєв

Отче наш, що є на небесах, залишайся на небі, а ми залишимося на землі, яка іноді буває такою прекрасною...

Жак Превер

Вікна нашої квартири виходять прямо на Дніпро. Уявляєте, яка краса з висоти двадцять першого поверху: смарагдові пагорби, Лавра, мости... Коли вранці на День Києва від Подолу на вас насуваються спочатку зовсім маленькі, як крапки, а потім все більші й більші різнокольорові кулі, зразу переносишся кудись у жульєвнівські світи...

Сирена!..

— Мерщій давай! — дружина першою схоплюється з дивана і прожогом мчить до нашого домашнього укриття в коридорі. Я через проблему з ногою, звичайно, не можу так стартувати, як у свій час це робив "кулькова блискавка" Ігор Беланов. Щоправда, моя половинка впевнена, що з ногою все буде гаразд і ми обов'язково запишемося до студії сучасного танцю, яка розташована зовсім неподалік...

Наше укриття, це, звісна річ, дещо пафосно сказано: шкіряний стілець для піаніно і маленький килим, на якому нерідко спала наша кішка Мона. На превеликий жаль, Мони вже півроку як немає, й оцей килимок — єдине і постійне нагадування про неї...

— Але все одно ця стінка надто тонка, — я сиджу на стільці, а дружина стоїть біля мене, поклавши руку на моє плече.

— Та яка ж тонка, понад сантиметрів сімдесят! — вкотре намагаюся її заспокоїти.

— І взагалі, — продовжую я бадьорим голосом, — цей стільчик не для війни, а для музики!..

Після далеких вибухів, нарешті, запала тиша.

Ми з дружиною обережно виглядаємо з-за укриття. Прямо перед нашими вікнами сяюча жовта комета вмить розлітається на міріади вогненних бризок і лунає потужний грім.

— Чуєш, як наші їх х..рять, — тихо промовляю я.

— Та не треба так, — так само тихо каже дружина.

— Треба-треба! — повторюю я.

— Так, треба! — посміхається вона.

Нарешті, все замовкає.

— Ну, що — відбій? — питаю я.

— Так, будемо спати.

Звичайно, заснути одразу не можу. Але лежу нерухомо із заплющеними очима, намагаючись не заважати дружині. Вона, здається, робить те саме...

Нарешті, глибоко, як у дитинстві, занурююся у сон. Сниться море. Ми з дружиною молоді, засмаглі, закохані. На пляжі, покритому золотою ковдрою піску, крім нас, — нікого. А море незворушне, як лазурне скло...

Вранці, як завжди, прокидаюся першим. Дружина ще солодко спить, така юна і чарівна, як у моєму недавньому сні.

Виходжу на балкон. Небо чисте, без жодної хмарки. Хіба можна повірити у таке божевілля, коли це Богом дане небо забруднюють шахедами та іншою нечістю, коли це небо щодня приймає душі наших кращих юнаків й дівчат?..

Урочисто виблискують на сонці маківки церков. Мости мерехтять струмом автовок. Потужний потяг стрімко летить блакитною смужкою колії.

Батьківщина-Мати, ще ввечері одягнена світлом у синьо-жовті кольори, зараз стала ледь помітна, гідна. Здається, це саме вона вночі прийняла на свій щит десятки варварських ракет, а потім мечем рознесла їх на шматки...

Бачу, молода мама веде, точніше, везе за руку на самокаті білявого малюка до дитсадку. Той практично ще спить, але цілком пристойно, як справжній козак, тримається у сідлі.

А ось сива кругленька бабуса з двома палицями. Біла куртка, білі кросівки, чорні штанці. Графіка — як від Жіванші. А поруч — у риму! — дрібний песик у тих же тонах — сам чорненький, а грудка біла...

Отже, життя триває. Більше того — життя прекрасне! Коли згадую італійський фільм із цією простою, але такою всеосяжною назвою, на очі завжди набігають сльози. Як от зараз, коли бачу цього хлопчика, немічну, але таку вольову бабуню...

Коли бачу своє Місто — молоде, незламне, вічне.